

platnosti za ujednané na dobu neurčitou, takže mohly býti vypověděny pronajímatelem jen se soudním přivolením, a předpis ten byl již tehdy povahy donucovací (§ 7 cit. zák.), takže nemohl býti vyloučen neb obmezen smlouvou stran, ale účinnost zákona čis. 275/20 byla omezena do 30. dubna 1922, takže jím nebyla účinnost a závaznost soudního smíru ze dne 8. dubna 1922 dotčena. Rovněž nelze se proti němu dovolávat stejných ustanovení zákona o ochraně nájemníků ze dne 27. dubna 1922, čis. 130 sb. z. a n., jehož platnost uplynula 30. dubna 1923. Ale také nový zákon o ochraně nájemníků ze dne 26. dubna 1923, čis. 85 sb. z. a n., platný od 1. května 1923 do 30. dubna 1924 obsahuje v §§ 2 (3) a 7 (2) stejné ustanovení donucovací povahy, že nájemní smlouvy učiněné na určitou dobu po 3. květnu 1920 se pokládají po dobu platnosti tohoto zákona za učiněné na neurčitou dobu s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou neb v místě obvyklou, a že tedy mohou býti proti vůli nájemcově zrušeny jen výpovědí se soudním svolením dle §u 1 zákona. Tímto předpisem pozbyl soudní smír, pokud jím byl stěžovatel zavázán, vystěhovati se bez výpovědi dne 1. srpna 1923, účinnosti, takže se ho navrhovatelé nemohou již dovolávat jako exekučního titulu. Soudní smír nepřestává býti proto, že byl učiněn před soudem a že jest vykonatelný, smlouvou (§ 1380 obč. zák.), jeho platnost a účinnost řídí se týmiž pravidly, která platí pro smlouvy ostatní. Byly-li donucovacími zákonnými předpisy změněny úmluvy stran o trvání nájemního poměru ve prospěch nájemníků, jsou dotčeny jimi i úmluvy obsažené v soudních smírech a nároky o ně se opírající.

### Čís. 3690.

#### Konto W.

Ve sdělení komisionáře komitentu, že cenné papíry prodal na Vídeňské burse a výtěžek připsal na W-konto ku dni výplaty, jest spatřovati projev komisionáře, že nevstupuje do obchodu dle čl. 376, odstavec první, obch. zák. Tím, že komitent ku sdělení tomuto po drahnou dobu mlčel, vzdal se práva čl. 376, odstavec třetí, obch. zák.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 1787/23.)

Žalovaná, tuzemská firma, byla v obchodním spojení s pražskou filiálkou vídeňské banky M. a dala jí příkaz ku prodeji cenných papírů na vídeňské burse. Banka prodala dne 20. února 1919 cenné papíry na vídeňské burse a připsala žalované výtěžek na konto W, zpravila o tom žalovanou a tato ničeho nenamítala. Proti žalobě právní nástupkyně pražské filiálky banky M. o zaplacení pohledávky z běžného účtu namítla žalovaná, že žalovaná pohledávka jest kryta výtěžkem za cenné papíry, prodané dne 20. února 1919 na vídeňské burse, kteroužto pohledávku jest prý žalující banka povinna zaplatiti v Kč. O b a n i ž š í s o u d y uznaly dle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

## D ů v o d y:

V tomto sporu není rozhodno, zda splnění smlouvy komisionářské, o kterou jde, jest Vídeň či Praha, a netřeba se otázkou touto zabývat. V ostatních bodech plně přisvědčiti jest právnímu stanovisku odvolacího soudu. Odvolacím soudem s jedné strany jest správně odvozeno, že filiálka oznámivši jako komisionářka dovozatelce prodej na burse a založení W-konta ku dni výplaty a rozlišujíc i na dále v dopisech a výkazech periodicky zasílaných toto konto od konta řádného, dala tím zřetelně na jevo, že nevstupuje po rozumu čl. 376 odstavec první obch. zák. do obchodu jako samokontrahentka; s druhé strany odvolací soud rovněž správně dovedl, že žalovaná, mlčíc k tomu všemu po více než 3 roky, vzdala se práva čl. 376 odstavec třetí obch. zák., považovati svou druhou smluvní stranu, která jí oznámila sice prodej na burse, ale nepojmenovala kupitele, za kupitelku ve vlastním jméně, a spokojila se s nároky, které jí proti komisionářce jako zmocněnci dle čl. 361 a násl. obch. zák. přísluší. Jest ovšem pravda, že k přivodění účinků čl. 376 odstavec třetí obch. zák. není třeba výslovného prohlášení komitentova a že není zásadně vázáno prohlášení takové lhůtou, ale ani v takovémto případě není vyloučena zásada poctivosti a důvěry v obchodním životě obvyklé (§ 863 obč. zák., čl. 279 a 282 obch. zák.), a právě vzhledem k této zásadě správně odvolací soud v mlčení žalované strany více než tříletém spatřuje vzdání se práv čl. 376 odstavec třetí obch. zák. Zanikla-li již jednou tato práva, nemohou jednostranným projevem žalované strany již oživnouti. Správným jest konečně i závěr odvolacího soudu, že v rámci nároku čl. 361 a násl. obch. zák. není dovozatelka oprávněna, by žádala zaplacení částky, za sporné akcie stržené, v m ě n ě č e s k o s l o v e n s k é a aby namítala započtením tuto částku v m ě n ě č e s k o s l o v e n s k é.

## Čís. 3691.

**Za škodu, již utrpělo zvíře, postavené do stáje, při svých pohybech neručí majitel stáje dle §u 970 obč. zák., nýbrž pouze v rámci §u 961 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 69/24.)

Zalobce postavil koně do stáje žalovaného hostinského. Kůň zlomil si ve stáji nohu a musel býti poražen. Žaloba o náhradu škody byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

## d ů v o d ů:

Podle §u 970 obč. zák. ručí podnikatelé, kteří drží stáje, jako uschovatelé za zvířata, do jejich stájí postavená, a mohou se povinnosti k náhradě za poškození těchto zvířat sprostiti tím, že dokáží, že škoda nebyla zaviněna ani jimi ani jejich lidmi, ani nebyla způsobena cizími lidmi do domu vcházejícími nebo z něho vycházejícími. Tím není uložena těmto podnikatelům povinnost, ručiti i za náhodu vůbec, nýbrž